

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Dragonhesten.

Citation: Richardt, Chr.: "Dragonhesten.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid77689.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Dragonhesten.

I.

»Hvad det er for en Hestehud
paa Portvæggen der?«
Det er min gamle Brune!
Ja han var meget værd.

194

Det var saa gjæv en Ganger
som nogen i Danmarks Land,
Kong Fredriks egen Paradeur
var ej bedre istand.

Og Alting forstod han
paa et Haar, paa en Prik:
ret som han var et Menneskebarn,
var al hans Gang og Skik.

Jeg husker nok ved Kolding,
da Tydsken dundred løs,
vi skulde dække Retraiten,
det peb, saa det gjøs.

Med Fjendens Husarer
det myldred overalt,
tre af Vore tog de,
den Fjerde han faldt.

De vinked allerede,
jeg skulde give tabt -
da kjendte jeg min Brune,
hvor godt han var skabt.

Jeg hugg' med min Pallask,
han hugg' med sin Hov,
vi spurgte hverken Peer
eller Povl om Forlov.

195

Skummende fløj han fremad
paa rap og sikker Fod;
jeg rørte ham ikke,
hvad det gjaldt han forstod.

Havde han ikke baaret mig
den Dag til Fredens,
saa laa jeg under Græsset,
den Ting er nu vis.

II.

- Nu var han stiv og aflægs,
hans bedste Kraft var brudt;
det Bedste ham kunde times,
det var et Skud Krudt.

⌘ Jeg bandt ham ved Gjærdet,
og Bøssen var istand;
havde det været en Preusser,
jeg skulde ramt min Mand.

⌘ Men da jeg skulde sigte,
saa løb det for mig rundt,
Haanden min den rysted,
som havde jeg for noget Ondt.

⌘ Det var som han spurgte:
Har Du glemt Kolding Vej?
Havde I seet hans Øjne,
I havde selv sagt Nej.

196

⌘ Saa kom han da paa Stalden
en Maaned eller to,
jeg blødte ham Skoften,
lod ham gumle i Ro.

⌘ Men ej han aarked Foeret,
det var en Ynk at see -
nu maatte han skydes,
nu maatte det skee.

⌘ Jeg gik efter Bøssen,
han vrinsked efter mig,
jeg veed ej jeg har gaaet
nogen tungere Vej.

⌘ Saa skulde det da være,
som Pligten mig bød,
Kuglen var i Løbet,
men - Brune var død.

⌘ Der laa han træet og mødig,
med alle Fire frem;
jeg nægter det ikke,
jeg holdt Øjet paa Klem.

⌘ Jeg tænker nu, Vorherre
det Hele har kjendt:
At jeg skulde døde min bedste Ven,
det har han ikke næn't.

197